

GOIGS A LLAOR DEL PATRIARCA

SANT ABRAHAM

titular de la parròquia de la vila Olímpica del Poble Nou
a la ciutat de Barcelona

Aquests goigs són presentats avui, dia 7 de març de 1993,
segon diumenge de Quaresma,
al temple del patriarca del qual és rector
mossèn Jaume Serrano i Vidal.

Han realitzat aquests goigs els monjos benedictins de Montserrat:

P. Bernabé Dalmau, autor de la lletra;

P. Cebrià M. Pifarré, que hi comenta la vida del patriarca;

P. Oriol M. Diví, autor dels gravats al boix;

i el germà Odiló Planàs, autor de la música.

La coral «La Gramalla», de la parròquia de Sant Andreu de Palomar,
acompanya la presentació dels goigs.

AMICS DELS GOIGS

BARCELONA

1993

ENTRADA i CONCLUSIÓ

Moderat

Puix la vos-tra fe pre-da-ra es-va-eix to-ta for-ça,

TORNADA

Deu nos fe, jo-ia i vi-gor, A-bra-ham, el nos-tre pa-re.

ESTROFES

Can-ta Ven-gua la Mo-an-ça d'A-bra-ham, es-pill de

fe. Déu vol-qué pas-ta-ra-li-an-ça o-fe-riut-li per mes-

a la TORNADA

çè, d'ob-te-nir no-ble fi-lla-da, des-cen-dents en a-bun-dor.

ODIÓ M. PLANAS m.
MONTSERAT-1992

GOIGS A LLAOR DEL PATRIARCA SANT ABRAHAM

titular de la parròquia de la vila Olímpica del Poble Nou a la ciutat de Barcelona

ENTRADA

Puix la vostra fe preclara,
esvaeix tota foscor;
*Deu-nos fe, joia i vigor,
Abraham, el nostre pare.*

ESTROFES

Canta llengua la lloança
d'Abraham, espill de fe.
Déu volgué pactar aliança
oferint-li, per mercè,
d'obtenir noble fillada,
descendents en abundor.
*Deu-nos fe, joia i vigor,
Abraham, el nostre pare.*

Va deixar la parentela
per recórrer un nou país,
car Jahvè se li revela
l'únic Déu que el fa feliç.
Pren amb ell l'estèril Sara,
que respecta amb gran honor.
*Deu-nos fe, joia i vigor,
Abraham, el nostre pare.*

Un bell jorn tres personatges,
a l'alzina de Mambré,
del Déu Tri eren imatges
que Abraham humil rebé:
"L'any vinent, a la tornada,
ta muller tindrà un nadó".
*Deu-nos fe, joia i vigor,
Abraham, el nostre pare.*

Per la fe, no per les obres,
obtingué posteritat.
Veié el Crist cridant els pobres
d'esperit i en veritat.
Fou aquella la diada
que exultà amb profusió.
*Deu-nos fe, joia i vigor,
Abraham, el nostre pare.*

Patriarca sens fissura,
mostra gran docilitat.
No planyent el fill, figura
l'holocaust que ens ha salvat.
D'Isaac la faç sagrada
presagia el Redemptor.
*Deu-nos fe, joia i vigor,
Abraham, el nostre pare.*

Cristians, mirem la roca
d'on prové la nostra fe.
Empeltem la vella soca
amb l'esqueix del Sant Alè.
Que ell allunyi la secada
que marceix els brins d'amor.
*Deu-nos fe, joia i vigor,
Abraham, el nostre pare.*

Dels Olímpics Jocs la flama
Barcelona avui commou.
S'alça el temple que proclama,
dins el cor del Poble Nou,
la dolçor de la mirada
d'Abraham, el seu Patró.
*Deu-nos fe, joia i vigor,
Abraham, el nostre pare.*

TORNADA

Amb la fe que a Déu agrada
us diem amb nou fervor:
*Deu-nos fe, joia i vigor,
Abraham, el nostre pare.*

ENTRADA i CONCLUSIÓ TORNADA
Moderat

Puix la vos-tra fe pre-cla-ra es-va- eix to-ta fos-cor, Deu-nos fe, jo-ia i vi-gor, A-bra-ham, el nos-tre pare.

ESTROFES

Canta, llengua, la llo-ança d'Ab-ra-ham, es-pill de fe. Déu vol- gué pactar-li- an-sa o- fe- rint-li per mer-
cè, d'ob-te- nir no- ble fi- lla- da, des- cen- dents en a- bun- dor.

a la TORNADA

V/. S'ba recordat del seu amor a Abraham.

R/. I a la seva descendència per sempre.

PREGUEM

Oh Déu, Pare suprem de tots els creients, Vós multipliqueu per tota la terra els fills que va prometre a Abraham, oferint a tothom la gràcia de l'adopció: feu que tots els pobles responguin dignament a la vostra crida. Per Crist Senyor nostre. R/. *Amén.*

EL NOSTRE PARE ABRAHAM

Amb motiu de celebrar-se a Barcelona els Jocs Olímpics, l'estiu del 1992, hom erigí a la Vila Olímpica de la ciutat, un edifici religiós: el Centre Abraham. Calia oferir un espai de culte i de pregària als diversos grups religiosos de la Família Olímpica, i estrènyer així els lligams fraterns entre homes i dones de cultures i creences diferents.

L'edifici de culte, que evoca la forma de peix, un dels més antics símbols del cristianisme, ha estat posat sota l'advocació d'Abraham, figura senyera de la fe en el Déu únic, car en ell s'inspiren tots els creients del monoteisme judaic, islàmic i cristià.

Ens conta la Bíblia que Abraham, obedient a la *crida de Déu*, deixà pàtria i família i es posà en camí, portant humilment damunt seu la glòria de Déu, que el beneí amb la promesa d'una posteritat més nombrosa que els estels (Gn 15:5 i 17:8). La vocació d'Abraham és norma de vida per als creients, car ens fa veure que la crida de Déu reclama un deseiximent que no és possible sense ruptures; l'abandó dels ídols i el camí vers el desconegut demana l'obediència d'una fe que no confia en cap altre guiatge que no sigui el de la paraula de Déu.

Un altre aspecte que cal assenyalar en la història d'Abraham és la seva *intercessió* a favor de les ciutats de Sodoma i Gomorra, sobre les quals pesava l'amenaça de destrucció. El diàleg que s'estableix entre Déu i el patriarca constitueix una de les pàgines més sublimes de l'Esriptura santa: si almenys hi hagués deu justos, Déu es desdria de destruir la ciutat (Gn 18). Mitjancer ho fou Abraham perquè era "amic de Déu", i la seva pregària insistent, audaç, confiada, i sobretot, humil: "jo no sóc sinó pols i cendra" (Gn 18:27), ens recorda que tot creient ha de ser un intercessor prop de Déu en bé dels seus germans.

En fi, Abraham sortí airós de deu proves. La darrera i més dramàtica fou quan Déu li demanà de pujar a la muntanya de Morià i oferir el *sacrifici del seu fill únic*. "Abraham –cridà l'àngel de Jahvè–, no allarguis la mà contra el minyó. Ara sé que tems Déu: no m'has refusat el teu fill únic" (Gn 22:11-12). La fe d'Abraham, que ací es tradueix en un amor exclusiu i fervent pel Déu únic és també, per al creient, norma clara d'una fe pura, d'una esperança que tan sols recolza en la paraula de Déu, i d'una caritat que es verifica en el lliurament total d'allò que un hom més estima, sense cercar cap compensació.

A més del ritu de la circumcissió, que per a Israel era signe de l'aliança, la Bíblia esmenta l'acolliment de tres homes a l'alzina de Mambré com a exemple del respecte absolut a les normes d'hospitalitat (Gn 18: 1-15). La tradició espiritual cristiana ha vist en aquest pas de l'Esriptura com una prefiguració de la taula eucarística de l'Església i del misteri de la santa Trinitat. En el centre Abraham, esdevingut ara una parròquia catòlica, l'hospitalitat del sant patriarca és evocada amb força pels tres plats damunt les tovalles que hi ha al bell mig del gran retaule de bronze. Altres elements que envolten el retaule completen encara la catequesi iconogràfica sobre Abraham: els estels, la sorra del desert, l'alzina de Mambré, la tenda dels nòmades, la cova de Macpelà on fou enterrada Sara, els camps llaurats i l'altar del sacrifici.

Que la venerable figura d'Abraham, la seva història, la seva paternitat en la fe, una i altra vegada, hagin estat objecte de meditació no solament per part del Poble d'Israel sinó també de l'Església cristiana, no té res d'estrany. Per tal d'encoratjar els fidels de la nova aliança, Joan Baptista, l'apòstol Pau, sant Jaume i l'autor de l'epístola als Hebreus, però sobretot Jesús mateix, apellen a l'exemple d'Abraham: "Abraham, el vostre pare, s'entusiasmà de veure el meu dia; el va veure i se'n va alegrar" (Jo 8:56).

De la història d'Abraham, però, la tradició teològica i espiritual cristiana, des de l'època dels Pares, n'ha destacat sobretot els tres esdeveniments esmentats: la seva vocació, la intercessió per les ciutats maleïdes i el sacrifici del seu fill Isaac. Són fets que no solament alimenten la pietat cristiana sinó també tota vocació religiosa que té el seu fonament en la fe. Si per als musulmans, la fe d'Abraham és sobretot el reconeixement del Déu únic, contra tota idolatria, per als cristians és també inici d'una història de salvació que troba acompliment en Jesucrist, veritable fill de la promesa, gràcies al sacrifici del qual tots els pobles reben la gràcia i la benedicció. El misteri d'Abraham, pare d'un poble de creients més nombrós que els estels, té una expressió clara en el centre de la Vila Olímpica: les cinc campanes, símbol dels cinc continents d'una terra en cerca de pau.

El martirologi romà esmenta la memòria de sant Abraham el dia 9 d'octubre.

La reproducció total o parcial de cadascun dels elements que componen aquests goigs, per procediments manuals, mecànics o foto-mecànics, només podrà fer-se amb autorització prèvia per escrit. Es podrà fer esment lliurement, això sí, de l'edició.
